

ISSN 1843-9845

nr. 12 - februarie-martie 2009

REVISTA AEPADO

www.aepado.ro

Asociația Europeană Pentru Apărarea Drepturilor Omului

Avocatul fata cu reactiunea

RUS Loredana

Absolventa Facultatea de Relatii Internationale si Studii Europene, Timisoara

Se spune ca legea este pentru toti egala, nepartinitoare, iar noi cetatenii ne raportam ca egali in fata legii. Pentru respectarea legii sunt oameni instruiti in spiritul legilor, oameni care isi dedica viata si cariera in slujba legii.

Ce se intampla atunci cand, acesti oameni se lovesc de principiul legitimitatii? Cum este posibil sa lucrezi pentru legi, sa lucrezi cu legi si totusi sa afli ca nu ai legitimitatea activitatii tale?

Mergand mai departe cu firul narativ, avocat fiind, te trezesti intr-o buna zi in situatia de a fi pus sub urmarire penala. De ce? Tu slujbas al legii, esti pedepsit de propria-ti „cruce”. Nu, stimati cititori, esti pedepsit pentru ca altii au hotarat in locul tau ca nu ai legitimitatea de a-ti practica meseria.

Povestea incepe in anul 2003, cand prin hotararea judecatoreasca nr. 79/PJ/2003 a Judecatoriei Tg-Jiu, definitivata prin nerecurare, s-a dispus inscrierea la nr. 15/21.08.2003 a filialei Balesti-Gorj a Asociatiei „Figaro-Potra”, in registrul asociatiilor si fundatiilor al aceleiasi instante, avand ca obiect de activitate infiintarea de barouri si notariate, dobandind astfel personalitate juridica. In aceste conditii, Adunarea Generala a Filialei Balesti-Gorj a Asociatiei „Figaro-Potra”, a infiintat 42 de barouri constituite in forme de organizare a Uniunii Nationale a Barourilor din Romania, obtinandu-se din partea Ministerului Justitiei rezervarea acestor denumiri si la OSIM, pentru UNBR si cele 42 de barouri judetene.

Se poate constata ca UNBR, avand ca presedinte pe Av.Drd. Bota Pompiliu, este o institutie care respecta dispozitiile Legii nr.51/1995. In concordanta cu acestea Parchetul de pe langa Curtea de Apel Craiova prin Rezolutia nr. 63/P/2006 din 31.03.2006 arata ca, „Codul legal de organizare si exercizare a profesiei de avocat este stabilit prin Legea nr. 51/1995 modificata prin Legea 255/2004, in lege este definita notiunea de „UAR” precum si cea de „Barou”, dar legea nu infiinteaza aceste structuri „UAR” si „Barou” ci doar le defineste. In consecinta acestia au prezentat documente care ii autorizeaza si care le confera dreptul de a exercita profesia de avocat, obtinute intr-un cadru legal”.

In excipiendo, reus fit actor

Cosmarul incepe in momentul in care impotriva avocailor din UNBR Arad si din tara s-a intentat o plangere penala. In tara se constata existenta unei practici judiciare unitare, astfel pana in prezent s-au dat peste 250 de rezolutii de neinceperea urmaririi penale (NUP) dispuse de parchete si peste 55 de confirmari ale instantelor cu privire la plangerile depuse impotriva avocailor din barourile paralele.

In alta ordine de idei, nu trebuie trecut cu vederea faptul ca in luna iulie 2006, procurorul Octavian Virgiliu Ojog, sef al Serviciului de indrumare si coordonare a activitatii de urmarire penala - a redactat o „Informare” referitoare la ceea ce deja este cunoscut drept conflictul dintre cele doua barouri din Romania. Obiectul lucrarii domnului Ojog l-au constituit cele peste 100 de NUP-uri, la acea vreme, majoritatea ramase definitive prin hotarare judecatoreasca - date de procurori din intreaga tara impotriva avocailor din cadrul Barourii Constitutionale Roman. Desi procurorul Ojog a redactat ceea ce el insusi a numit doar o „Informare”, in finalul acesteia propune ca toate dosarele in care s-au dat solutii de NUP „sa fie restituite Parchetelor cu mentiunea ca ele au fost apreciate ca netemeinice si nelegale pentru a fi reexamineate de catre conducatorul fiecarui Parchet in parte”.

Procurorul mai spune ca este necesara si „trimiterea unei copii de pe prezenta informare”, in acelasi scop, Parchetelor de pe langa Curtile de Apel din tara. Astfel, stimati cititori, „informarea”, s-a transformat in ordin de executare, magistratii uitand complet de independenta si suveranitatea asupra cazului, de dreptul de a avea o opinie personala in urma anchetei efectuate. Aceeasi motivatie, adica a directivei date de la centru, o regasim si in alte solutii, cum ar fi, spre exemplu, cea dispusa de procurorul Ramon Geanam de la Parchetul de pe langa Judecatoria Arad, in dosarul nr. 693/II/2/2007(1670/P/2006). Informarea nr. 141/C3/1441/2006 din data de 20.07.2006 a Parchetului de pe langa Inalta Curte de casatie si Justitie.

Ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus

Urmarea faptului ca Barourile „clasice” nu au putut prezenta documente de infiintare, in Parlamentul Romaniei, s-a depus un proiect de lege privind reforma unor profesii juridice in a carui expunere de motive s-au retinut printre altele : „Este bine cunoscut faptul ca datorita nedobandirii personalitatii juridice de catre actualele Barouri si Uniunea Nationala a Barourilor din Romania s-au organizat in paralel in temeiul OG nr. 26/2000, o serie de Barouri si o a doua Uniune Nationala a Barourilor din Romania”. Cu privire la acest proiect de act normativ au fost consultate organele abilitate, Curtile de Apel, Consiliul Legislativ din Parlamentul Romaniei, Avocatul Poporului, care si-au spus punctul de vedere si care recunosc ca vechile structuri nu au acte de infiintare.

In cele din urma, justitia a parut a fi reglementata de puterea leguitoare, iar principiul separatiei puterilor in stat, inscris in Constitutia Romaniei, art.1, alin 4 si 5; este incalcat in mod abuziv prin decizia Parlamentului de a modifica legea nr. 51/ 1995 prin legea 255/2004 privind organizarea si exercitarea profesiei de avocat in Romania.

Pacta sunt servanda

Pentru ca lucrurile sa fie complete cu adevarat, aceasta situatie creata in Romania aduce tara noastra in lumina judecatorilor de la CEDO, deoarece in situatia in care s-ar pune in discutie temeinicia si legalitatea hotararii judecătorești in baza careia au fost infiintate barourile, s-ar incalca dispozitiile Art. 6, paragraful 1 din Conventia Europeana a Drepturilor Omului, privind dreptul la un proces echitabil care trebuie interpretat in lumina preambulului Conventiei. Aceasta enunta preeminenta dreptului care inglobeaza si principiul securitatii raporturilor juridice ca pe un element al patrimoniului comun al statelor contractante.

Raspunsul la intrebarile ridicate in acest articol ar fi doar realitatea si anume, *in fapt*, vorbim de un avocat care isi desfasoara activitatea in cadrul unui barou legal constituit, inregistrat din punct de vedere fiscal si care vireaza la stat taxele aferente onorariilor primite, iar acest barou exista in baza unor documente legal emise, a caror nulitate pana in prezent nu a fost dovedita de nimeni...

Cetateanul – persoana care se sustrage solidaritatii sociale?

CALAFATEANU Adina – Marina

Masterand London Metropolitan University
MA CESS – Master of Arts in Comparative European Social Studies
Maastricht, Olanda

Dezbaterea asupra problemei cetateniei, in spatiul romanesc nu se impune nici din cauza faptului ca ar fi un subiect la moda, nici din dezamagirea specialistilor ca exista un prea mare lips de interes pentru chestiunile publice (1). Care ar fi, de fapt, profilul „cetateanului bun” si cum l-am putea regasi transpus la nivelul unei societati in care „nici oamenii obisnuiti, nici politicienii nu sunt capabili sa formuleze judecati pertinente cu privire la ce li se intampla in spatiul social, in calitatea lor de cetateni angajati”? (2). Criza cetateniei, din perspectiva dimensiunii sale sociale nu este oare rezultatul lipsei de coerenta a definitiei constitutionale a acestui concept?

Cetateanul este un subiect predilect al dezbaterilor publice. Chiar daca se afla in centrul discutiunilor politicienilor sau apare ca target al campaniilor organizatiilor ne-guvernamentale, conceptul nu beneficiaza de suficient continut. Cetatenia detine un sens juridic, cetateanul nu este un subiect concret, dar si un subiect de drept, ce dispune de drepturi civile si politice. In acelasi timp, cetatenia implica si principiul legitimitatii politice, cetateanul fiind si detinatorul unei parti din suveranitatea politica (3). T.H. Marshall afirma existenta unei structuri tripartite a cetateniei: civila – consta in drepturile pentru asigurarea libertatii individuale, politica – consta in libertatea de a participa ca elector sau ca ales la exercitarea puterii politice prin intermediul parlamentului sau consiliilor administrative locale si sociala – se refera la intreaga gama de drepturi, de la dreptul la o minima bunastare economica si securitate la dreptul de la beneficia in mod egal de patrimoniul social si de a trai o viata de fiinta civilizata, conform strandardelor predominante dintr-o societate.(4)

Aceasta ar fi, pe scurt, o teorie a cetateniei. Dar, in ce masura o putem regasi la nivelul acestui spatiu, in care confruntarea ideologica dintre „europenisti” si „autohtonisti” pare sa dea castig de cauza celor dintai, care cred ca cetatenii romani pot trai impreuna „tocmai pentru ca nu mai trebuie sa ii lege nimic, niciun fel de indatorire reciproca, nicio forma de echitate, de solidaritate ori de responsabilitate mutuala?”(5)

Dar cetateanul apare ca „obiect politic nedefinit”. Cristian Preda procedeaza la o analiza pertinenta a „personajelor” Constitutiei din 1991 „cetatenii si persoanele”, care apar in decoruri care se schimba „stat”, „popor”, „tara”, „public”, „societate”. Simpla analiza a textului Constitutiei demonstreaza ca statul roman capata dimensiunile unui stat total, pentru ca nimic nu scapa statului. De cele mai multe ori termenul de cetatean este folosit pentru a descrie situatii onorabile, in timp ce termenul de persoana incadreaza situatiile de incalcare a legii. (6) Este greu astfel de conturat profilul personajului „cetatean” in textul Constitutiei din 1991.

Pana la urma, cine sunt „actorii principali” ai textului constitutional: cetatenii, persoanele sau poporul roman? Daniel Barbu identifica trei categorii de subiecti politici: poporul roman (unitar, suveran si purtator al unei identitati culturale, lingvistice si religioase), cetatenii romani (care beneficiaza de drepturi si libertati si au obligatii prevazute de lege) si persoane apartinand minoritatilor nationale (purtatoare ale unor identitati specifice). (7) Dintre cele doua sensuri ale notiunii de popor: ca societate a cetatenilor, ce beneficiaza de drepturi si libertati si ca o comunitate oarecum mistica, departe de viziunea moderinitatii, cu un profund caracter traditionalist (8), desi se vrea folosirea primei interpretari, se pare ca mai degraba am putea afirma ca a doua si-ar regasi locul in textul Constitutiei. De ce se insista atat de tare asupra notiunii de popor, cand cetateanul ar trebui sa detina rolul principal? „Romania este patria comuna si indivizibila a tuturor cetatenilor sai” (9), iar statul apare ca garant al drepturilor persoanelor apartinand minoritatilor nationale. Permanenta jonglare neatenta cu acesti termeni starneste confuzii. Corpul cetatenesc, conform textului constitutional ar avea o origine duala: „poporul roman, cu identitate etnica unitara si persoanele cu identitate etnica minoritara.” (10)

Astfel, nationalitatea pare a avea doar o sursa etnica, nu si una civica. Lipsa cetateniei active este o tema recurenta in discursul public. Dar inainte de a participa, trebuie sa stim la ce participam. Democratia moderna e strans legata de natiune, dar nu in sensul natiunii etnice. Democratia creeaza natiunea si natiunea creeaza democratia. De fapt, nationalismul ar trebui sa se prezinte ca teorie a legitimitatii politice, care cere ca granitele etnice sa nu le taie, de-a curmezisul pe cele politice, ci trebuie sa gaseasca resursele adecvate prin care sa reuseasca sa mentina legatura permanenta intre detinatorii puterii si corpul cetatenesc.(11)

In cadrul democratiei reprezentative, in momentul votului membrii corpului cetatenesc se reunesc si creeaza o natiune politica vizibila in Parlament. Drepturile sunt cele care ii fac pe cetateni asemanatori. Dar, se presupune ca Parlamentul nu trebuie sa respecte intocmai structura populatiei, pentru ca, teoretic, ar trebui sa extraga cele mai bune resurse, de aici, Marx definea natiunea ca ca spatiu al capitalismului si al inegalitatii. Simplu spus, natiunea e un spatiu omogen, din punct de vedere juridic, lingvistic si infrastructural.

Democratia moderna a secolului XX se intemeiaza pe definitia originara a regimului reprezentativ: egalitatea in drepturi, dar si in termeni de diferente sociale. Trebuie luate in seama mecanismele de creare a solidaritatii sociale, mecanismele care ne tin impreuna (asigurari sociale, medicale, contributiile la fondul de pensii, educatia). (12) Din nou, putem formula o critica la adresa lipsei de substanta a conceptului de cetatenie. Dar problema solidaritatii cetatenesti este simplu rezolvata de textul constitutional: interesul national trebuie sa aiba primat, deci solidaritatea nationala este cea care trebuie sa ii lege pe cetateni. Atunci, unde mai este solidaritatea umana? „Solidaritatea umana este costisitoare si iti cere sa investesti timp in folosul celor din jur. Ea prespune reflectie, responsabilitate, actiune, greutate, devotament, sacrificiu. Solidaritatea nationala nu solicita decat energie vocala si refuzul patimas de a te pune in locul celuilalt.” (13)

Consacrarea solidaritatii umane ar trebui sa activeze cetatenia sociala. In sens antic, a fi cetatean prespunea participarea directa sau indirecta la guvernarea cetatii. (14) Analizand teoria lui Marshall putem afirma ca, desi cu unele deficite, dimensiunile civila si politica isi gasesc consacrarea in textul Constitutiei. Problema se regaseste la nivelul dimensiunii sociale. In principiu, atunci cand dorim sa ne solidarizam, ne afirmam preferinta pentru natiunea etnica si chiar textul constitutiei ne permite sa facem acest lucru. Dar cetatenia sociala, schitata ca posibilitate de a ne autoorganiza si de a da greutate, in mod cotidian, deciziilor colective, in propriul mediu social si economic ne obliga la un mimin de proiect colectiv. (15) A fi un bun cetatean, din aceasta perspectiva, nu implica doar existenta unor legaturi verticale – cu corpul politic- legatura manifestata mai ales in momentul exercitarii votului, dar si intensificarea legaturilor orizontale – este nevoie de solidaritatea umana pentru bunul mers al acestor proiecte colective si pentru asigurarea coeziunii sociale. (16)

Michael Walzer sustinea o dimensiune plurala a conceptului de cetatenie: individul are o apartenenta multipla, dar cea mai cuprinzatoare este cea de membru al corpului cetatenesc.(17) Dar in Romania, faptul ca cetatenia este definita etnic si absenta resurselor pentru o dimensiune sociala a acestui concept ne determina sa credem ca acestea ar putea fi si cauze ale pierderii interesului pentru problemele publice. Cetateanul activ este cel pentru care interesul national primeaza, in raport cu interesul individual. Bunul cetatean ar trebui sa fie constient de importanta prezentei sale in spatiul public. In momentul in care se constata ca telul principal al individului este interesul familiei sale, apare o mare problema: cetateanul si-a pierdut din competenta si este imposibil sa ramana un cetatean increzator in sine, un participant activ. (18)

Sondajele de opinie au demonstrat ca pentru cetatenii romani cele mai importante probleme sunt cele familiale, apoi cele de la locul de munca, iar problemele sociale si politice sunt chestiuni de larg interes doar pentru un segment redus al populatiei. (19) Astfel, conform definitiei anterioare, cetateanul roman nu este un cetatean activ, deci nu este un cetatean bun. Dar cetateanului roman i se permite sa isi pastreze vocatia invizibilitatii sale sociale si are „dreptul de a disparea din orizontul public pentru a se retrage intr-un teren de autonomie personala, ale carui reguli exclusive le scrie, in principiu singur, doar pentru sine si pentru cei apropiati.” (20)

Unde l-am putea localiza pe cetateanul roman, in schema lui Michael Walzer? Este cetateanul stapanit, ale carui obligatii depind de modurile in care el alege si reuseste sa se implice in comunitatea extinsa, este cetateanul alienat, care primeste protectia pe care statul i-o ofera, alegand sa nu participe in viata politica, ci il intereseaza sa traiasca in pace sub aceasta jurisdictie sau cetateanul plural, ce primeste protectie si se angreneaza in jocul de a guverna si de a fi guvernat, apartinand mai multor grupuri, dar cel mai cuprinzator fiind statul? (21) L-am putea localiza in oricare dintre categorii: desi, constitutional, ii sunt oferite anumite drepturi, definirea in termeni etnici a cetateniei, ii poate conferi statutul cetateanului stapanit; este alienat pentru ca slaba participare politica dovedeste faptul ca cetateanul se vrea uneori doar beneficiar la jurisdictiei, iar Constitutia ii permite sa ramana asa si poate avea o implicare plurala, dar lipsa de implicare in problemele publice dovedeste faptul ca aceasta pluralitate ii epuizeaza din resursele pe care le-ar putea aloca interesului national.

Problema cetateniei va continua sa suscite numeroase controverse. Pana la urma, nici nu stim, pana la urma daca persoanei sau cetateanului – definit in termeni etnici i se poate reprosa lipsa participare la viata publica. Latura activa a cetateniei nu se va putea insa activa fara conturarea constitutional a unui cadru al solidaritatii, care sa ii determine pe

indivizi sa renunte la aceasta dimensiune - cetatenia „alienata” si sa devina cetateni veritabili, pentru care cetatenia plurala este doar un mecanism intermediar, pentru ca isi vor consacra acest statut numai la nivelul cel mai cuprinzator – cel al Statului.

Note de subsol:

1. Jean BAUDOUIN – Introducere in sociologia politica, Ed. Amarcord, Timisoara, 1999, p.138
2. Daniel BARBU – Politica pentru barbari, Ed. Nemira, Bucuresti, 2005, p. 15
3. Dominique SCHNAPPER, Christian BACHELIER, Ce este cetatenia?, Ed. Polirom, Iasi, 2001, p. 6
4. Marian PREDA, Politica sociala romaneasca intre saracie si globalizare, Ed. Polirom, Iasi, pp. 53 – 58
5. Daniel BARBU, Op. Cit., p.17
6. Cristian PREDA, Modernitatea politica si romanismul, Ed. Nemira, Bucuresti, 1999, pp.176 – 200
7. Daniel BARBU, Republica absenta, Ed. Nemira, Bucuresti, 2004, pp. 163 – 165
8. Ralf DAHENDORF, Dupa 1989, Ed. Humanitas, Bucuresti, 2001, p. 16
9. MO din 31 octombrie 2003, Constitutia Romaniei revizuita si republicata, Art. 4, alin. 2
10. Daniel BARBU, Op. Cit., p. 165
11. Pierre MANENT, O filosofie politica pentru cetatean, Ed. Humanitas, Bucuresti, 2003, pp.89-97
12. Marian PREDA, Op. Cit., p. 61
13. Daniel BARBU, Op. Cit., p. 165
14. Dominique SCHNAPPER, Christian BACHELIER, Op. Cit., p. 6
15. Dominique CHAHNOLLAUD, Dictionar al vietii politice si sociale, Ed. All, Bucuresti, 1999, p. 19
16. Michael WALZER, Essays on Disobedience, War and Citizenship, Harvard University Press, London, 1994, pp.205-209
17. Ibid, p. 212
18. Gabriel ALMOND, Sidney VERBA – Cultura civica, Ed. Du Style, Bucuresti, 1996, p.142
19. Dorel ABRAHAM, Marinela Ganju, Perceptia schimbarii sociale in perioada de tranzitie reflectata in sondajele de opinie, in Sociologie Romaneasca, nr. 1/1994, pp.70-89
20. Daniel BARBU, Republica absenta, Ed. Nemira, Bucuresti, 2004, p. 117
21. Michael WALZER – Op. Cit., p. 226 – 228.

Bibliografie:

1. Dorel ABRAHAM, Marinela Ganju - Perceptia schimbarii sociale in perioada de tranzitie reflectata in sondajele de opinie, in Sociologie Romaneasca, nr. 1/1994
2. Gabriel ALMOND, Sidney VERBA – Cultura civica, Ed. Du Style, Bucuresti, 1996
3. Daniel BARBU – Politica pentru barbari, Ed. Nemira, Bucuresti, 2005
4. IDEM - Republica absenta, Ed. Nemira, Bucuresti, 2004
5. Jean BAUDOUIN – Introducere in sociologia politica, Ed. Amarcord, Timisoara, 1999
6. Dominique CHAHNOLLAUD - Dictionar al vietii politice si sociale, Ed. All, Bucuresti, 1999
7. Ralf DAHENDORF - Dupa 1989, Ed. Humanitas, Bucuresti, 2001
8. Pierre MANENT - O filosofie politica pentru cetatean, Ed. Humanitas, Bucuresti, 2003
9. MO din 31 octombrie 2003, Constitutia Romaniei revizuita si republicata, Art. 4, alin. 2
10. Cristian PREDA - Modernitatea politica si romanismul, Ed. Nemira, Bucuresti, 1999
11. Marian PREDA - Politica sociala romaneasca intre saracie si globalizare, Ed. Polirom, Iasi, 2002
12. Dominique SCHNAPPER, Christian BACHELIER - Ce este cetatenia?, Ed. Polirom, Iasi, 2001
13. Michael WALZER - Essays on Disobedience, War and Citizenship, Harvard University Press, London, 1994

DREPTATEA LUI EMINESCU: „Sistemul libertatilor e sistemul muncii”

TOMESCU Madalina - Lect.univ.dr.
Universitatea Crestina „Dimitrie Cantemir”, Bucuresti
Facultatea de Stiinte Politice

La 60 de ani de la adoptarea Declaratiei Universale a Drepturilor Omului nu putem sa nu observam faptul ca, desi proclamate mai tot timpul, aplicarea drepturilor omului se lasa inca asteptata. Aceasta in ciuda eforturilor vizibile facute de unele autoritati publice!

Am observat insa un alt fenomen, chiar mai interesant: acela ca foarte multi uzeaza de notiunea “drepturile omului” amenintand autoritatile cu aceasta. Trebuie insa spus ca este important ca fiecare dintre noi sa-si cunoasca drepturile, dar sa nu uite de obligatiile pe care le are de indeplinit. Pentru ca, cel mai adesea, ne confruntam cu dorinta ca drepturile sa ne fie respectate, fara sa ne mai amintim ca si noi, la randul nostru trebuie sa respectam drepturile altora. Acestea sunt, de fapt, obligatiile corelative de care vorbeste si profesorul *Dumitru Mazilu* in lucrarea sa “*Drepturile Omului*.”

Concept, exigente si realitati contemporane”.

Pornind de la raportul corelativ dintre drepturi si obligatii, precum si de la unele aspecte intalnite atat la Universitatea unde imi desfasor activitatea, cat si in viata de zi cu zi, m-am intrebat ce este **munca**. Este un drept? Este o indatorire? Pentru cine? Cine mai are astazi pofta de munca? Raspunsul are, cred, legatura cu pozitia de pe care privesti munca...

Oricum, din punctul meu de vedere, munca este in acelasi timp **indatorire si drept**. Indatorire, pentru ca fiecare individ este dator sa contribuie la dezvoltarea societatii si drept, pentru ca fiecare dintre noi este liber sa isi aleaga tipul de munca, locul de munca, are dreptul sa promoveze sau sa isi schimbe locul de munca, daca doreste.

Am luat exemplul lui Mihai Eminescu - care, in studiile sale asupra structurii relatiilor umane in societatea romaneasca a anilor 1880-1889 – a promovat idei de a o valoare indiscutabila privind drepturile omului in Romania acelor ani.

In studiul sau „*Inegalitatea naturala*”, **Mihai Eminescu** atragea atentia asupra rolului ce revine muncii in societate. „*Destul am vorbit despre liberalismul nostru adevarat si sincer. Odata calea croita prin chiar legea fundamentala a tarii, toate inconvenientele unui sistem liberal, care - precum bine stie orice birnic - este cu mult mai scump decat primitivul si patriarhal sistem de mai inainte, toate acele inconveniente zicem se pot inlatura prin munca*” (1)

Sistemul libertatilor e sistemul muncii” – preciza marele ganditor. Trebuie ca „*cetateanul sa vaza, ca fara munca si fara capitalizarea ei, adeca fara economie, nu exista nici libertate*”. Cel care „*n'are nimic si nu stie sa s'apuce de nici un mestesug - da-i toate libertatile posibile tot rob e, robul nevoilor lui, robul celui dintai, care tine o bucata de paine in mana, caci e cu totul indiferent daca inchizi o pasare in colivie, sau daca ai strans de pretutindenii grauntele, din care ea se hraneste*”. (2)

Pornind de la calitatea de liberal, Mihai Eminescu, arata ca nu intelege „*ca cineva, exploatand ideile liberale, amagind multimea, promitandu-i munti de aur si rauri de lapte fara munca sa ajunga in fine a exploata acea multime chiar, si o conduce din rau in mai rau*”.

Poporul „*crede lesne celor ce-l amagesc*” – constata ilustrul nostru ganditor. Poporul este „*lesne magulit de lingusirile demagogilor si se lasa desbracat de cel ce-i arunca o hrana frumoasa si-l numeste la tot momentul suveran, generos, mare, neintrecut, unic pe fata pamantului*”. Contra acestui rau, a credintei usoare a multimii exista un singur remediu pe care binevoitoare natura l-a dat, si acest dar nepretuit „**e deosebirea intre oameni**”.

Tocmai pe aceasta nenorocire se intemeiaza “munca” unora de a se ridica deasupra tuturor si de a trai din aceasta.

Ce credem noi? Credem ca munca sta la baza dezvoltarii societatii. Fara munca, nimeni nu isi va putea cladi viitorul. Fie ca vorbim despre munca noastra de zi cu zi, fie ca vorbim despre munca fiilor si fiicelor noastre la scoala, aceasta reprezinta, dupa cum am mentionat deja o indatorire si un drept in acelasi timp. Iata de ce consider ca fiecare copil, cu respectarea drepturilor din Conventia privind drepturile copilului din 1989, va trebui invatat cu munca, pentru ca mai tarziu sa nu faca parte dintre cei care isi cer drepturile fara sa-si respecte obligatiile!!!

Note de subsol:

(1) Mihai Eminescu, *Opera politica*, Volumul I, Editie ingrijita de Bucur Popescu si Petru Demetru Popescu, Publistar, Bucuresti, 1999, p. 396.

(2) A se vedea si D.Mazilu- “Drepturile Omului. Concept, exigente si realitati contemporane”, Ed. Lumina Lex, Bucuresti, 2008, p. 35-36.

Dreptul divin al nasterii si demnitatea mortii

Motto : „*Nu alergam spre moarte, ci fugim de catastrofa nasterii, zvarcolindu-ne, supravietuitori care incerca s-o uite. Frica de moarte nu e decat proiectia in viitor a unei spaima care-si are inceputul in prima noastra clipa. Ea e supremul bine, ca raul se gaseste la sfarsitul, si nu la inceputul vietii noastre?*” - EMIL CIORAN, *Despre neajunsul de a te fi nascut*

DUMITRICA Maria Stefana

Masterand, Campanii de comunicare in publicitate si relatii publice
Facultatea de Jurnalism si Stiintele Comunicarii, Bucuresti

A trai sau a muri este o dezbatere pe cat de provocatoare, pe atat de sensibila, cu multiple controverse si cea mai importanta dintre acestea fiind eutanasia sau "moartea linistita" - dupa etimologia cuvintului ce provine din greaca veche (eu - bun, thanatos - moarte) - este actul prin care se incheie durata de viata a unei persoane cu scopul de a evita agonia prelungita; *eutanasia* este practica provocarii decesului unei persoane care sufera de boli incurabile ce provoaca suferinta fizice si/ sau mentale atroce, de catre un medic sau sub supravegherea acestuia – motiv pentru care se mai numeste

sinucidere asistata; astfel, eutanasia se distinge de sinucidere sau de crima, este pur si simplu dorinta de a muri.

Putem sa acceptam nasterea fara dureri, cezariana, declansarea nasterii la un termen stabilit de comun acord impreuna cu medicul ginecolog, lucru ce se practica in prezent pe scara larga, deci, acceptam si aprobam cu multa usurinta nasterea, dar moartea nu, uciderea din mila a unei persoane pentru a-i suprima suferinta, intrucit exista cazuri extreme, provocate de boli incurabile, ce degradeaza atit de mult fiinta umana, incit aceasta isi doreste moartea in locul unei „vieti sacre” chinuite, sub demnitatea sa.

Toate fiintele au dreptul la viata, dar observam ca tot dreptul nostru la viata este dependent de o singura persoana: mama, aceea fiinta divina care are putere si influenta asupra dreptului la viata, securitatea si libertatea noastra.

Dreptul la viata include si dreptul la procreere care ulterior va determina si dreptul la o nastere, dreptul de a te naste coexista in acelasi context cu dreptul la intreruperea unei sarcini.

Biserica Ortodoxa Romana si-a exprimat in repetate randuri punctul de vedere cu privire la problema avortului. In viziunea sa, *„viata specifica persoanei umane, unica si irepetabila, este un dar al lui Dumnezeu, inteles ca vietuire a sufletului in trup”*. Crestinul va purta de grija pentru amandoua, dar ii va acorda maxima importanta sufletului, luptand pentru mentinerea sa. Darul vietii consta in sfintenia ei, de aceea urmarirea "calitatii vietii" ar trebui sa se faca pentru sporirea sfinteniei, iar prelungirea vietii pentru lucrarea mai departe a mentinirii si prezenta benefica a persoanei in mijlocul semenilor. Invatatura ortodoxa acorda importanta cuvenita cinstirii trupului, atat in timpul zamislarii si vietuirii lui, cat si dupa moarte, pentru ca trupul reprezinta o materie structurata de Dumnezeu in taina persoanei, Trupul "este templul Duhului Sfânt" (I Corinteni 6, 9) si, sub o forma spiritualizata, urmeaza sa participe si la viata de dincolo de mormant. *„Moartea, ca despartire a sufletului de trup, nu justifica ideea considerarii trupului ca un obiect, care sa poata fi folosit dupa bunul plac al unor terte persoane”*.

Sub aspectul dezbaterii etice si morale, se discuta dreptul fiecaruia de a decide daca mai vrea sau nu sa traiasca si sacralitatea vietii care vine de la creator, indiferent daca il numim Dumnezeu sau Alah. Daca Dumnezeu ne da viata si tot el ne-a trimis pe pamant cu o boala incurabila, atunci ne rezervam dreptul, pe care tot el ni l-a daruit, acela al liberului arbitru, sa iesim din scena in mod demn.

Dictionnaire de Trévoux, redactat de calugarii iezuiti între 1704 si 1771, defineste eutanasia ca tratament medical pentru a provoca o moarte usoara si fara dureri, moarte fericita, indulcire a mortii. In *Despre progres si pomovarea cunoasterii* (1605), **Francis Bacon** nota: *„Rolul medicului nu este numai cel de a reda sanatatea, ci si de a indulci durerile si suferintele atasate bolilor; si nu doar sa diminueze durerea, considerata ca simptom periculos, sa contribuie si sa conduca la convalescenta, ci sa si furnizeze bolnavului, atunci cand nu mai exista speranta, o moarte usoara si blanda; caci nu este de neglijat bucuria pe care o produce eutanasia.”*

In Romania, ca in majoritatea tarilor, eutanasia este interzisa si respinsa atat de comunitatea medicala, cat si de Biserica Ortodoxa, chiar si Biserica Catolica a sustinut ideea ca nu trebuie sa se foloseasca mijloace „extraordnare” sau „disproportionate” in scopul prelungirii vietii – un punct de vedere reiterat in *„Declaratia privind eutanasia”*, aprobata de Papa Ioan Paul al II-lea în 1980. In acel document se spune ca refuzul unui tratament medical dureros sau costisitor „nu este echivalentul sinuciderii”. Dimpotriva, un astfel de refuz *„ar trebui vazut ca o acceptare a conditiei umane, ca o dorinta legitima de a evita aplicarea unei proceduri medicale disproportionata fata de rezultatele asteptate sau o dorinta de a nu obliga familia sau comunitatea la cheltuieli costisitoare”*. Se ridica intrebarea ce se intimpla in cazurile care in mod evident cad dincolo de linia dintre bine si rau trasata de Biserica. Daca un pacient ce are o boala incurabila poate sa refuze un tratament costisitor, fiind constient de faptul ca acest refuz poate insemna moartea sa, atunci de ce un pacient care sufera de o boala incurabila si care nu este tinut in viata de nici un aparat medical, dar care este convins ca boala insasi ii face viata o povara, nu poate sa caute alinarea pentru a scapa de aceasta povara?

Exista, totusi, si exceptii de la viziunea crestina conform careia eutanasia este un pacat. Crestinismul ne cere sa respectam fiecare fiinta umana si, prin urmare, sa ii respectam si dorintele privind sfarsitul vietii. Astfel, ar trebui sa acceptam deciziile rationale de a refuza tratamentele grele si fara nici un rezultat, chiar daca acestea i-ar mai putea prelungi viata cu cateva saptamani.

Eutanasia - sau moartea asistata - este legala in anumite conditii in Belgia, Luxemburg, Olanda, Elvetia, in statele americane Oregon si Washington, in Andaluzia (Spania) si in Thailanda

Dignitas, una dintre cele mai mari asociatii de gen din Elvetia, ofera asistenta pentru persoanele care sufera de boli incurabile fizice sau psihice, precum si celor cu dizabilitati severe. Conform oficialilor asociatiei, Dignitas a ajutat in zece ani de la infiintare peste 640 de persoane sa moara in conditiile cerute de ei, taxandu-i insa cu sume cuprinse între 4.000 si 7.000 de euro de persoana.

In 2005, Adunarea Generala a Natiunilor Unite a inclus pe lista telurilor mileniului accesul facil al fiecarei femei la mijloacele contraceptive si dreptul de a face intrerupere de sarcina. Cu toate acestea, tari precum Irlanda, Polonia sau Malta interzic avortul, incalcand astfel unul din drepturile fundamentale, anume dreptul la sanatate.

Legalizarea avortului precum si legalizarea eutanasierei reprezinta un subiect controversat si indelung dezbaturt in ultimele decenii in diferite foruri legislative, in biserici, la cursurile de filozofie, in baruri, pe strazi, in casele oamenilor, in

spitale si azile, in comunitatile medicale, ce implica atat probleme de natura etica si religioasa, cat si probleme care vizeaza indatoririle profesiei de medic si respectarea drepturilor omului.

Putem trage o concluzie? Problemele de sanatate nu pot fi rezolvate prin descotorosirea de copiii nenasuti, de oamenii bolnavi, ci infruntandu-le si cautand cele mai bune solutii, pastrand in noi datoria pe care o avem fata de semeni. O data ce acceptam ca viata si moartea sunt o rezolvare a problemelor noastre, ne va deveni din ce in mai greu sa impunem o limita, iar viata si moartea vor fi vazute ca un raspuns la infinitatea de probleme, cu motive tot mai putin intemeiate.

Fiinta in viziunea lui Parmenide

STAN Elena - profesor

Grup Scolar Maneciu, judetul Prahova

„Fiinta exista. Aceasta se fondeaza pe mai multe indicii; fiindca ea nu a devenit, ea este si nepieritoare, intreaga, unica, nezdruncinata si fara de sfarsit.”

Existenta este atributul fundamental al fiintei. Avand in vedere scrierea cu majuscule si inlantuirea logica a argumentelor se poate crede ca filozoful s-a gandit la Dumnezeu, a carui existenta este indiscutabila.

Deoarece este perfect, nu se poate vorbi de o „devenire”, transformare a Sa. El este nepieritor, unic si „fara sfarsit” si toate formele vii isi gasesc expresia in existenta Lui.

Mesajul poate fi interpretat si ca o oda adresata a tot ceea ce este viu. Viata, in general, nu va pieri niciodata. Moartea individuala nu afecteaza universul care dispune de resurse proprii de regenerare. Suna ca o promisiune ideea ca viata este „fara sfarsit” si „nepieritoare”.

Experientele irepetabile de viata pot explica partial adjectivul „unica”, atribuit fiintei. Dar aceeasi notiune poate desemna capacitatea fiintei de a reuni trup si suflet, emotii sentimente si rationamente, intr-un singur produs. Intrebarile la care sunt respinse, pe rand, toate solutiile de raspuns au rolul de a demonstra ca exista compartimente ale cunoasterii inaccesibile omului.

„Caci ce origine vrei tu sa gasesti pentru Fiinta?”

Cum si de unde ar veni o crestere a ei?”

Urmeaza doua „incercari” de raspunsuri consecutive: *„Ea nu ar putea veni din fiinta; caci ar fi data o alta fiinta inaintea ei. Si nici nu pot sa-ti ingadui sa spui ca ea a venit din nefiinta. Caci nu se poate nici gandii nici exprima ca ea nu ar fi fost.”*

Cele mai generoase idei referitoare la fiinta constau in faptul ca filozoful exclude o clasificare a formelor de viata.

„Fiinta nu se poate nici imparti, caci ea este aceeasi in toata intinderea ei. Si nicaieri nu este data o fiinta mai slaba” si emite principiul socializarii si al solidaritatii formelor de viata: „Fiinta este solidara in intreg cuprinsul ei. Caci existenta se loveste de existenta”.

La scara interplanetara speciile se interconditioneaza, formele de viata depind unele de altele si creeaza un adevarat lant trofic.

Nota: Traducerea textului a fost facuta de Aurel Iordanescu)

Managementul timpului in educatia adultilor

MURARIU Cristina

Consilier scolar

Liceul Pedagogic, „C.D. LOGA”, Caransebes

Motto : *„ Odata trait timpul e pierdut definitiv; de aceea trebuie sa invatam sa il folosim cu intelepciune.” - (Dr. Denis Waitley)*

A. Managementul timpului in educatia adultilor

In decursul istoriei, perceptia noastra privind timpul a cunoscut modificari semnificative. Si aceasta pentru ca, intre altele, s-a modificat durata de viata, s-a prelungit perioada de munca, s-au accelerat ritmurile si a aparut concurenta

dintre adulti. Este tot mai evident faptul ca, in viata de zi cu zi timpul a devenit o resursa ce trebuie optimizata, rationalizata si controlata.

Mai nou, in prezent, adultul cauta o formula magica pentru a-si imparti timpul intre munca, familie si propriile sale aspiratii. Cum poate fi echilibrat timpul alocat pentru satisfacerea acestor trei optiuni?

Nu exista un raspuns general valabil pentru aceasta intrebare; totul depinde de normele culturale, sociale, economice si legale din tara in care traim. Timpul a ajuns un subiect de moda astfel au aparut cursuri, seminarii, conferinte dedicate acestei teme.

Ce este timpul?

Definirea notiunii de timp ridica numeroase probleme generate de perceptia diferita pe care o au cei din jurul nostru cu privire la acest subiect. Ma voi opri, totusi, la o definitie de dictionar si retinem ca *timpul este o durata limitata considerata in raport cu utilizarea care i se da*. Dintr-o alta viziune timpul este:

- resursa noastra cea mai importanta si este important sa o folosim din plin
- unica resursa pe care nu o putem mari, odata ce este epuizata nu mai poate fi recastigata.

Toata lumea are aceeasi „cantitate” de timp, tot timpul care este disponibil este de 24 de ore in fiecare zi. Modul in care il utilizam este singurul care difera.

In anumite momente ale zilei, in anumite clipe ale vietii noastre, timpul pare a trece cu diferite viteze. Cand esti absorbit in munca ta sau cand te simti bine, timpul trece foarte repede. Cand esti frustrate sau plictisit, timpul trece greu.

De-a lungul vietii sale, orice individ cultiva anumite mituri privind timpul si le utilizeaza ori de cate ori este necesar. Cele mai multe astfel de mituri privesc timpul de munca:

a. Pierderea de timp este cauzata de altii. Multe persoane justifica proasta utilizare a timpului lor acuzandu-i pe ceilalti ca le irosesc timpul cu vizite neastepate, apeluri telefonice etc.

b. Cu cat lucrez mai mult cu atat ne indeplinim mai complet sarcinile. Exista persoane care lucreaza 16-17 ore/zi si sapte zile pe saptamana fara ca, in mod obligatoriu, sa-si indeplineasca sarcinile considerate de el si de ceilalti, ca fiind interesante si satisfacatoare.

c. Cand avem foarte mult de munca suntem indispensabili. Apreciind ca sunt mult mai siguri de munca lor decat de a celorlalti, multe persoane acumuleaza sarcini suplimentare. Ele nu incearca nici sa planifice, nici sa organizeze, nici sa delege, nici sa formeze alte persoane pentru efectuarea unor activitati, ceea ce conduce, in mod inevitabil, la imposibilitatea de a desfasura activitatea in mod corespunzator.

d. Conteaza numai rapiditatea. Atunci cand urmarim doar cantitatea obtinuta intr-o perioada data, riscam sa neglijam calitatea. Actiunile desfasurate intr-un interval de timp dat trebuie sa vizeze eficacitatea globala, calitatea produselor executate, oricare ar fi rapiditatea de executie. Nu trebuie ignorat faptul ca adoptarea rapida a unor decizii, fara o reflectie corespunzatoare poate conduce la cheltuielile de munca si financiare nejustificate.

e. Judecatile indelungi conduc la decizii mai bune. Multe persoane alocă mult timp pentru a reflecta si a culege noi informatii.

f. Cu cat delegam mai mult, cu atat putem rezolva mai multe probleme. Atunci cand este posibil, multe persoane transfera catre ceilalti o mare parte din ceea ce trebuie sa faca ele. Folosind timpul celorlalti, ei pot dedica timpul si energiile personale pentru indeplinirea altor scopuri decat cele curente.

Din totdeauna, omul s-a straduit sa gaseasca modalitati de masurare a timpului. Managementul timpului impune si el acest lucru si este unul dintre cele mai importante aspecte ale managementului personal. Managementul timpului poate fi stapanit de oricine cu putin studiu si rabdare. Masurarea timpului nu se face inasa, decat pe baza rezultatului fiecarei activitati realizate intr-un interval de timp dinainte stabilit. Altfel spus, nu gestionam timpul in sine, ci activitatile desfasurate intr-o anumita perioada. Managementul timpului se bazeaza pe trei piloni: *planificarea, organizarea si controlul timpului*. Notiunea de eficacitate cere ca, pentru fiecare individ, timpul sa fie utilizat in mod rational si productiv, in conformitate cu ritmul personal si cu resursele de care dispune fiecare individ, cu scopul de a asigura indeplinirea unor activitati precise intr-un interval de timp dat. Managementul timpului presupune ca, pentru fiecare individ, sa se aloce secvente de timp, riguros calculate, pentru fiecare activitate ce trebuie desfasurata (*planificarea*), sa se faca toate eforturile posibile pentru a le respecta (*organizarea*) si sa se evalueze, in mod regulat, rezultatele obtinute (*controlul*).

Managementul timpului porneste de la un aspect paradoxal: desi, in mod real, dispunem astazi de mult mai mult timp decat altadata, avem sentimentul ca el nu ne ajunge. In realitate orice individ dispune de 168 ore pe saptamana pe care le repartizeaza, aproximativ, in felul urmator:

- 40 ore pentru activitati profesionale;
- 56 ore pentru somn si
- 72 ore pentru diverse activitati personale.

Cele 40 de ore destinate activitatilor profesionale sunt influentate indirect de celelalte doua destinatii:

- Daca individul nu-si acopera nevoile de somn, nu poate obtine performanta maxima in munca sa. Deci vorbim aici despre eficacitatea utilizarii timpului personal si despre productivitate maxima.

- Dacă omul muncește mult, fără însă să-și gestioneze „științific” activitățile, există riscul oboseală, al reducerii productivității, al demotivării, al stresului, al uzurii fizice și mentale. Există un număr tot mai mare de adulți care suferă de depresie sau de epuizare profesională și pentru care se pune, în mod acut, problema evitării situațiilor dificile. Ori, o mai bună gestionare a timpului este poate un început de soluționare a problemelor adulților, care nu ar avea decât de câștigat dacă și-ar utiliza mai bine timpul.

Atunci când gestionăm propriul nostru timp sau atunci când ne ocupăm de timpul altora trebuie să luăm în seamă câteva legi generale:

- cu cât o activitate este mai fracționată, cu atât ea pare că durează mai mult. Totul depinde de gradul de repetare a activității și de motivarea celui care o efectuează.
- cu cât o activitate este mai interesantă cu atât ea pare mai scurtă și invers. Interesul sau motivarea pentru executarea unei activități ne fac să ignorăm restricțiile de timp;
- timpul pare, totdeauna, mai lung atunci când așteptăm. Înaintea unui examen sau a unui eveniment, atunci când așteptăm un răspuns sau stăm la usa stomatologului, timpul de așteptare este imposibil și avem sentimentul unei pierderi nejustificate.

Există anumite principii de bază în management. Ele ne pot ajuta în ceea ce privește identificarea criteriului de a manageria timpul deoarece timpul este inamicul nr. 1.

1. **Planificarea** – A învăța să ne planificăm fiecare zi, săptămână, an, este primul pas în învățarea de a ne controla munca. Aceasta de asemenea ne ajută și să devenim realști în ceea ce privește cât de multă muncă putem suporta.
2. **Fixarea priorităților** – A învăța să deosebim cererile urgente de cele importante și evaluarea caror aspecte ale muncii noastre ar trebui să le dam prioritate, este esențial când vrem să ne manageriem timpul.
3. **Un sistem de muncă bine organizat** – A învăța să stabilim o rutină a zilei, efectiv a face față „lucrului cu chitanțele”, telefoanelor, comunicarea cu colegii ...
4. **Folosindu-ne jurnalul ca și o unealtă** – Jurnalul personal ocupă un loc esențial în organizarea timpului și ar trebui să includă planuri, liste ale acțiunilor, adnotări importante, și multe alte informații.

La ce servește jurnalul ?

- îl face pe individ conștient de nevoia de a-și organiza mai bine timpul;
- evidențiază disfuncțiile;
- indică cu ce trebuie început;
- ajută la gestionarea timpului și îl transformă pe individ în stăpân al propriului său timp;
- favorizează dezvoltarea unor competențe manageriale (previziune, organizare, control).

Ce nu se face :

- stabilirea unor obiective nerealistice sau nestimulatoare;
- acordarea unei încrederi nelimitate memoriei. În timp apar „scapări” care pot fi evitate cu ajutorul înscrisurilor din jurnal;
- neglijarea detaliilor. Enunțurile generale diminuează utilitatea jurnalului, în timp ce „detaliile” cotidiene fac dificilă organizarea timpului și măresc nevoia de timp.

Multe persoane se plâng de timpul lor, nerealizând că este vorba, cel mai adesea, de o utilizare necorespunzătoare. Timpul este întotdeauna neutru dar gestionarea lui poate fi eficientă sau dezastruoasă; el devine dușman doar pentru cei care nu știu să-l utilizeze într-un mod corespunzător. Factorii care determină risipa de timp sunt universali și foarte frecvent întâlniți. Ei reprezintă *impedimentele, motivele care generează o întrerupere a unei activități în curs de desfășurare sau o depășire a duratei acesteia*. Pentru a împiedica acțiunea acestor factori, individul trebuie să se autoanalizeze și să privească atent în jurul său: poate constata că este risipitor de timp sau, că se lasă furat de către ceilalți. În raport de aceste constatări, de responsabilitățile pe care le are, fiecare adoptă măsurile adecvate pentru a se proteja de riscul risipei de timp. Mai jos voi încerca să ilustrez un **exemplu** de procedură **pentru**

planificarea timpului:

1. Fixarea obiectivelor – determinarea rezultatelor de atins pe termen scurt, mediu și lung, atât la nivel individual

2. Identificarea sarcinilor de îndeplinit

- precizarea tuturor sarcinilor de îndeplinit în timpul zilei, săptămânii, lunii;
- descrierea detaliată a sarcinilor;
- evidențierea legăturii dintre sarcini și obiective.

3. Clasificarea sarcinilor

- identificarea sarcinilor foarte rentabile și a celor mai puțin rentabile;

– identificarea sarcinilor urgente si a celor mai putin rentabile.

4. Ierarhizarea sarcinilor

- prioritate A: sarcini urgente, sarcini care decurg din obiective, sarcini rentabile;
- prioritate B: sarcini care au doar una din caracteristicile sarcinilor din categoria A;
- prioritate C: sarcini mai putin rentabile.

5. Estimarea duratei executiei – stabilirea unei valori temporale pentru fiecare sarcina. In acest scop este necesara raportarea la experientele anterioare si/sau utilizarea unor surse de informatie foarte riguroase.

Daca am concuziona si am cuprinde toate cele prezentate mai sus intr-un program pentru adulti acesta ar avea ca scop dezvoltarea si imbunatatirea abilitatilor de management al timpului pentru fiecare adult care participa la program. Obiective ar putea fi :

1. Sa evidentieze modificarile de atitudine fata de timp si cauzele aparitiei lor.
2. Sa defineasca si sa justifice necesitatea managementului timpului.
3. Sa prezinte factorii care influenteaza folosirea timpului.
4. Sa ne ajute sa evitam risipa de timp.

La final cursantii ar trebui sa detina controlul asupra sarcinilor si activitatilor zilnice, sa aibe performante ridicate utilizand un minim de resurse, sa petreaca momente relaxate impreuna cu familia sau sa se ocupam de hobby-urile lor. La nivel organizational, un management eficient al timpului poate duce la obtinerea unor performante ridicate, la cresterea profitului si la echilibrarea fluxului de activitati. Totodata, poate reduce conflictele organizationale si poate deveni un factor motivator pentru angajati. Abilitatea de a controla timpul avut la dispozitie, de a rezolva toate sarcinile la termen are un efect pozitiv puternic asupra performantelor . Prin urmare, un astfel de program ar putea aborda urmatoarele subiecte:

- Ce este managementul timpului?
- Avem nevoie de managementul timpului?
- Simptomele unui management deficitar al timpului
- Consecintele unui management deficitar al timpului
- Tehnici de management al timpului
- Stres si management al timpului.

B. Managementul timpului in activitatea cadrelor didactice

In conditiile unor probleme din ce in ce mai presante si mai complexe ce apar in activitatea scolara, utilizarea eficienta si efectiva a timpului este o problema importanta.

Timpul pe care un cadru didactic il petrece in scoala se poate imparti in :

- **timp direct** de activitate la clasa, in conformitate cu norma didactica si cu orarul scolii
- **timp suplimentar** necesar corectarii lucrarilor scrise ale elevilor, caietelor, pregatirii pentru lectii, pregatirii subiectelor pentru lucrari scrise, sedinte de catedra, consilii profesorale, sedinte cu parintii
- **timp voluntar** –pentru activitati culturale, sportive cu elevii...

Un alt mod de a clasifica timpul :

- **timp fixat strict** – fara posibilitati de alegere, cum ar fi orele din orarul scolii, sedintele de consiliu profesoral;
- **timp la dispozitia cadrului didactic** – in care cadrul didactic are posibilitatea de a alege cand, cum si unde isi va pregati planurile strategice sau va face treburi administrative, etc.

Atat timpul fixat cat mai ales cel aflat la dispozitia noastra poate fi utilizat mai eficient, insa cu cat avem timp mai mult la dispozitia noastra, cu atat tendinta de a-l pierde va fi mai mare.

Modul in care ne organizam biroul si masa de lucru in clasa sau acasa este extrem de important pentru un management eficient al timpului. Se spune ca performantele se obtin din: 10% inspiratie , 40% transpiratie, 50% organizare.

Chiar daca planificarea noastra zilnica este foarte buna, nu vom avea deplin succes in indeplinirea sarcinilor daca nu avem aceeasi grija si pentru organizarea „locului de munca”, adica a mesei de lucru, a clasei.

Este cunoscut faptul ca in scoala se vehiculeaza extrem de multe hartii: planificari anuale, semestriale pe unitati de invatare, planuri/schite de lectii ...Toate aceste documente trebuie sortate si depozitate folosind un sistem de dosare sau „tavite”. Pe catedra trebuie sa se gaseasca:

agenda cu planificarea zilnica si saptamanala a activitatilor
mapa cu shitele din ziua respectiva.

In incheiere voi prezenta cele cincisprezece reguli ale unui bun manager al timpului dupa *V. Hall* si *D. Oldoyd*:

1. Fixati-va un program zilnic riguros in care sa aveti ore precis stabilite pentru diferite tipuri de activitati, sedinte, informare secretarei scolii in legatura cu problemele nou ivite, etc.

2. Rezolvati problemele dificile, care necesita o concentrare maxima la orele cand sunteti in forma maxima; lasati lucurile minore pentru celelalte parti ale zilei.
3. Fixati-va termene pentru toate sarcinile.
4. Nu amanati unele sarcini importante numai pentru ca va sunt neplacute.
5. Lasati la o parte tot ce este neimportant. Multe asa zise probleme au tendinta de a se rezolva de la sine.
6. Analizati cauzele intreruperilor si incercati sa eliminati cat mai multe dintre ele.
7. Fixati-va anumite ore la care sa nu puteti fi deranjat si informati-va cunostintele/colaboratorii de acest lucru.
8. Indepliniti sarcinile una cate una pentru a va putea concentra la realizarea lor.
9. Fiti concisi la telefon. Faceti-va in prealabil o lista cu problemele pe care doriti sa le discutati, iar in cursul convorbirii nu divagati.
10. Strangeti-va ideile intr-un singur loc. In momentul cand va vine o idee notati-o in agenda, altfel s-ar putea s-o uitati. Din cand in cand, consultati-va agenda si retineti ideile bune.
11. Cand abordati o problema, incercati sa o si finalizati. Abordarea cu intreruperi va necesita timp mai indelungat de rezolvare, veti pierde din coherenta si intelegere si veti pierde timp de fiecare data pentru a intra din nou in problema.
12. La sedinte evitati intreruperile, cand exista intreruperi frecvente, cand toata lumea incearca simultan sa participe la discutii, sedinta se prelungeste si nu isi atinge scopul.
13. Fiti selectiv. Invatati sa spuneti NU. Intebati-va la fiecare noua sarcina daca sunteti persoana potrivita pentru a o indeplini.
14. Faceti-va o regula din a verifica periodic (la sfarsitul saptamanii, de ex.) cum ati folosit timpul in perioada data si incercati de fiecare data sa gasiti cai de imbunitatire a programului dvs.
15. Evitati sa va luati de lucru acasa. Este mai bine sa ramaneti mai mult timp la scoala si sa va terminati treburile urgente, iar timpul petrecut acasa sa fiti detasat de problemele scolii.

BIBLIOGRAFIE

Neculau, Adrian (2004), *Educatia adultilor*, Editura Polirom, Iasi

Parintii – formatori de copii

DRAGHICI Alexandra

Studenta, anul II

Facultatea de Comunicare si Relatii Publice

Universitatea Politehnica Timisoara

www.cafeauadeazi.blogspot.com

Pragmatic vorbind, principalele atributii ale parintilor sunt cele de a oferi un camin si o buna educatie copiilor. Pana nu demult, distinctia dintre eu – parinte cu autoritate – si tu – copil crescut de mine – era de la sine inteleasa si acceptata fara mofturi. Ulterior, relatia parinte – copil s-a relaxat, in sensul acordarii unei libertati mai mari de decizie copilului si a discutiilor de pe picior de egalitate. Exista avantaje, exista si dezavantaje in aceasta transformare a raportului parinte-copil, insa ele nu constituie subiectul prezentului articol.

Ceea ce ne intereseaza acum este punctarea unor aspecte care tin de atitudinea parintelui fata de copil; si care, in ciuda procesului evolutiv accelerat la care este supusa relatia parinte-copil, par sa ne scape.

E in regula sa gresesti. Parintii care se arata dezamagiti de fiecare greseala a copilului ii vor dezvolta acestuia o teama crescuta fata de esec. Daca notele sub 10 sunt o tragedie, daca desenul la geometrie nu are liniile suficient de drepte, daca mereu „se putea si mai bine”, copilul se va obisnui cu nemulțumirea parintelui, a vocii autorizate sa-si dea cu parerea. Ca atare, isi va forma impresia ca niciodata nu face lucurile asa cum ar trebui si, la un moment dat, va renunta sa incerce, de teama sa nu o dea in bara din nou. Ajuns la maturitate, nu va profita de toate oportunitatile care i se ofera, temandu-se ca nu se va ridica la inaltimea asteptarilor.

Parerea ta e buna. In cadrul familiei, membrii isi dau cu parerea pe marginea oricarei situatii banale de viata. Cum sa aranjam mobila in sufragerie, ce obiective turistice sa vizitam in vacanta, cine si de ce crezi ca o sa castige Eurovisionul. Multi parinti cer si asculta parerea copilului, insa, apoi, fie nu o iau in considerare, fie aduc argumente in defavoarea ei; si, inevitabil, parerea parintelui este, la final, cea corecta. Copilul va ramane cu ideea ca parerea lui nu e suficient de pertinenta, nu conteaza mai deloc si, pana la urma, va evita sa si-o exprime. Mai tarziu, ca parte a unor grupuri de studiu sau de munca, el va avea impresia ca iroseste timpul echipei daca isi da cu parerea privitor la sarcina acesteia. Va deveni, astfel, omul fara pareri care nu aduce beneficii echipei.

Ce-ti doresti tu azi? Unii parinti catalogheaza dorintele nejustificate ale copiilor drept mofturi. Tot ce nu are o motivatie practica devine un moft, o dovada a gandirii puerile. Copiii nu trebuie sa creasca prea repede! Mofturile sunt caracteristice varstei, deci parintii trebuie sa le inteleaga si sa contribuie la indeplinirea lor. Evident, nu vorbim de toate mofturile, ci de o selectie atenta a acestora. Copiii care sunt incurajati prea devreme sa gandeasca matur si sa renunte la micile placeri inutile sunt afectati psihic in mod negativ. In primul rand, se maturizeaza prea repede. In al doilea rand, ca adulti, ei vor fi constant preocupati de distinctia activitatii utile – activitati fara caracter practic si se vor simti vinovati cand vor face ceva fara o utilitate anume. Micile dorinte care isi aduc aportul la bunastarea psihica vor fi neglijate intrucat vor purta in continuare eticheta de „mofturi”.

Orice s-ar intampla acolo, noi suntem mereu aici. Promovarea valorilor morale pozitive in familie are o semnificatie ce greu poate fi cuprinsa intr-un paragraf. Pornind de la buna intelegere dintre membrii familiei, trecand prin empatizarea profunda si sincera intre acestia si sfarsind cu increderea si loialitatea pe care ei o manifesta unii fata de altii, totul se reflecta in personalitatea si constiinta pe care copilul si le formeaza. Atunci cand „cultura organizationala” din cadrul familiei respecta un cod etic riguros, copilul va deveni un adult echilibrat si va promova aceleasi valori pe care si le-a insusit. Totodata, el va fi constient ca, indiferent de cum merg lucrurile la facultate sau la serviciu, sustinerea familiei ii este un real punct de sprijin. Iar asta il va determina sa priveasca intr-un mod mai senin fiecare situatie cu care se confrunta.

Asadar, parintele ar trebui sa aiba mereu in vedere faptul ca anii petrecuti acasa sunt raspunzatori pentru intreg parcursul ulterior al copilului. Atitudinea pe care o ia parintele fata de copilul sau este aceeaasi atitudine pe care o vor lua si ceilalti mai tarziu. Felul in care copilul, parerile si nevoile sale sunt percepute si abordate acasa sunt definitorii pentru felul in care copilul se va percepe pe sine. Comportamentul parintilor fata de copil trebuie sa-l determine pe acesta sa se vada ca fiind o *persoana valoroasa*, cu o *individualitate proprie* si cu *potentialul de a urma orice cale doreste*.

Suntem noi, homosexualii, romantici?

VANTIU Adrian Calin
consilier psihologic

In preajma zilei Sf. Valentin, cand omul concepe scrisorele de amor prin care isi dezvaluie, in mod secret sau plen, sentimentele fata de persoana iubita si, cu aceeaasi confidentialitate sau deschidere, apeland la adevarate manevre de "contrabandist", le trimite persoanei adulate, iubite, dorite...ne punem intrebarea fireasca: suntem noi, persoanele gay, romantici...?

Raspunsul nu doresc sa para fariseic, dar, sincer, nu il cunosc - si noi suntem atat de diferiti, atat de unici in felul nostru. Indubitabil, exista mai multe puncte pe care le avem categoric in comun, exista multe aspecte prin care ne asemanam - doar apartinem aceleiasi specii umane! Si, nu in ultimul rand, faptul ca reusim, atat de frecvent, sa ne ascundem pe noi insine, sa ne mascam reala personalitate, sa ne lasam catalogati de "majoritari" drept imaginea pe care doresc ei sa o vada, demonstreaza ca suntem niste "artisti" - adica, pseudo-romantici! Prea usor ne lansam in a face aprecieri asupra unui om, pe care nici macar nu il cunoastem, insa avem intentia de a-l cataloga dupa o superficiala analiza - sau nici macar acest efort - a vestimentatiei, gesticii sau comportamentului de moment. Paradoxal, dar real, la fel de facil *ne recunoastem* unul pe altul, identificand (sau cvasi- descoperind) la prima privire daca cineva este "de-al nostru" sau daca nu este gay. Asadar, avem multe "calitati" in comun, detinem o sumedenie de caracteristici "speciei" noastre si care se identifica cu amanuntele culturii noastre contemporane, usor comerciale, si mai putin sensibile la profunzimea sufletului nostru.

Dar, care este oare elementul major care ne defineste? Tendinta, predilectia noastra spre romantism? Nu! Categoric, nu! Sau, cel putin, NU din prisma experientelor mele, ale interrelationarii mele cu cei mai multi dintre reprezentantii acestei comunitati - nu generalizez, exista, desigur, si exceptii!!! Sa fie, atunci cinismul, aciditatea opusa romantismului? Cine stie... Un lucru este cert: persoanele gay ascund un intreg arsenal de sentimente contradictorii si furtunos de profunde. Un ocean de dorinte refulate, ganduri mocnind in secret, trairi netraite, cuvinte nerostite, afectivitate neimpartasita, lacrimi interioare, emotii inhibitate. Ma intreb: aceste refuzuri il transforma pe individul gay intr-un romantic, respectiv cinic, sau, mai degraba, intr-un etern sceptic? Pentru ca se stie, scepticii sunt tocmai romanticii deziluzionati, deazamagiti si inselati! Niste falsi "cavaleri". Sentimentalisti ce nu isi dau arama pe fata...

Urmarind aceasta schema logica, consider ca trebuie sa raspund, sa incerc sa gasesc raspunsuri la o serie de interogatii... Oare, primul meu iubit a fost un romantic? Acel fost iubit care, facand cele mai negativiste presupuneri despre orice alt gay, isi etala cu vehementa parerile nejustificat-subiective ori de cate ori avea ocazia, oriunde si oricui. Acel fost iubit care si-a trait marea lui dragoste fara a i se fi impartasit sentimentul... Sau, oare o alta iubire de-a mea, "cel

mai tare din parcare", pachetul de muschi care nu scapa nici o ocazie de a-si etala sculpturalul sau corp, o fi fost romantic? Acel intangibil Narcis care nu renunta la manevrele sale exhibitioniste si refuza permanent ofertele ce i se faceau, acel "oedipian complexat" care-mi spunea ca "nimeni nu il iubeste", ca "nimeni nu il doreste", dar care continua cu perseverenta sa recurga la tacticile sale de respingere a oricarei apropiere interumane... Dar, oare ultima mea iubire a fost un romantic? Acel iubit care continua sa bantuie localurile de noapte, cluburile gay si cruising areas, desi a trecut de prima tinerete? Acea fosta dragoste a mea, despre care nimeni nu stie ca a fost o data indragostit si ca soarta cruda l-a despartit de unica lui iubire, rapusa de o incurabila boala...In fine, ar fi "poetul" nostru o persoana romantica? Acel "poet" care suporta - tacit cu un stoicism spartan - isteriile celorlalti gay, care emana sociabilitatea si serviabilitatea in mod cronic, care continua tot mai disperat sa isi gaseasca sufletul-pereche, care n-a putut sa se debaraseze de acest profil eminamente afisat si care nu va putea sa fie confundat ori identificat cu nimeni altcineva, care isi ascunde si isi oblejeste ranile interioare intr-o tacere totala... Or fi ei toti romantici?

Da! Categorical DA! Sunt romantici... Desigur, uneori si cinici. Pentru mine, pentru tine, pentru noi - persoane gay, lesbiene, bisexuali, transsexuali sau "majoritari" heterosexuali - ar trebui sa existe mereu un spatiu exclusiv al romantismului si caldurii umane, al afectiunii si intelegerii, al respectului de sine insusi si ceilalti, al compasiunii si sinceritatii, tocmai pentru a putea sa declaram "jumatatii" noastre, iubirii noastre impartasite ori neimpartasite faptul ca: TE IUBESC!

REDACTIA AEPADO

Redactor-Sef: Catalin UNGURASU

Redactor-Sef Adjunct: Laurentia Mariana MEREUTA

Daca doriti sa publicati un articol in noul numar al Revistei AEPADO,
va rugam sa ne trimiteti un CV si titlul articolului dvs.
(cu o foarte succinta prezentare a continutului articolului)

la revista.aepado@gmail.com.

Va asteptam!